

Ἡ τρίτη ἐπίσκεψις τοῦ οἰκουμενιστοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στὸ Βατικανό*

Τὰ «άνοιγματα τοῦ Διαλόγου τῆς Ἀγάπης, μὲ τὴν μέθοδο τοῦ σαλαμιῶ
μᾶς ὁδηγοῦν ἐκάστοτε καὶ σὲ νέες δυσάρεστες ἐκπλήξεις»

(Ανδρέας Θεοδώρου, † 2004)

Ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος συμπροσεύχεται ἐπισημότατα μὲ τὸν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β', συνορτάζων μαζί του τοὺς Ἀποστόλους Πέτρο καὶ Παῦλο στὸ Βατικανό τὴν 29.6.2004 ν.ή.

1. Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2003, ὁ γνωστός Καθηγητὴς Πανεπιστημίου Πρωτοπρεσβύτερος π. Θεόδωρος Ζήσης, ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐπισκέψεως στὸ Βατικανὸ τοῦ πρωτοσυγγέλλου π. Θωμᾶ Συνδοινοῦ μαζί μὲ 30 ἐφημερίους καὶ διακόνους τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν (15-20.9.2003), διεπίστωνε τὴν ἐξῆς τραγικὴ ἀλήθεια:

«Ὁ Παπισμὸς καθ' ὀλοκληρίαν, καθολικά, εἰσέρχεται στὴν πίστι καὶ στὴ ζωὴ μας»

(ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1522/17.10.2003, σελ. 5).

2. Ἡ ὀρθὴ αὐτὴ διαπίστωση, ἂν καὶ πολὺ καθυστερημένη, ἔλαβε ἐφέτος τὶς πλήρεις τραγικὲς διαστάσεις τῆς πλέον, μὲ τὴν τρίτη ἐπίσημη ἐπίσκεψι στὸ Βατικανὸ τοῦ οἰκουμενιστοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ἐπ' εὐκαιρία τῆς **Θροنيκῆς Ἑορτῆς (29ῆ Ἰουνίου)**, ἀλλὰ καὶ προκειμένου νὰ συνορτασθῇ σὲ ἐπίπεδο κορυφῆς ἢ 40ῆ ἐπέτειος τῆς πρώτης **Συναντήσεως** τῶν προκαθημένων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ρώμης, στὰ **Ἱεροσόλυμα, 5.1.1964.**

3. Ἄν καὶ ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ἐκείνη ἢ **Συνάντησις τῶν Ἱεροσολύμων** ἐχαρακτηρίσθη καὶ ἐξακολουθῇ νὰ θεωρῆται ὡς δῆθεν **κοσμοϊστορικὸν γεγονός**, γιὰ τοὺς ὄντως Ὁρθοδόξους ἦταν ἓνα **ἰσχυρότατο πλῆγμα** ἐναντίον τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως, τὸ ὁποῖο προεκάλεσε **τεράστιο ρῆγμα** στὴν **ἐκκλησιολογικὴ αὐτοσυνειδησία τῆς Ὁρθοδοξίας.**

4. Ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὸ **1964**, παρατηρεῖται ἀφ' ἑνὸς ἢ βαθμιαία ἀποδυνάμωσις τῆς **Ὁρθοδόξου Αὐτοσυνειδησίας**, ὅτι ἡ Ἀγιοπάτη Ὁρθοδοξία αὐτὴ μόνη ἀποτελεῖ τὴν **Μία καὶ Μοναδικὴ Ἐκκλησία** ἀφ' ἑτέρου ἢ βαθμιαία ἀπώλεια τῆς αἰσθήσεως τῆς **οὐσίας καὶ δυνάμεως τῆς Αἱρέσεως.**

5. Ἡ δεκαετία τοῦ **'60** ἀποτελεῖ ὁρόσημο στὶς σχέσεις ὀρθοδόξων καὶ

παπικῶν Οἰκουμενιστῶν: στὸ συλλογικὸ ἄνοιγμα τῶν Παπικῶν πρὸς τὴν Ἄνατολή διὰ τῆς **Β΄ Βατικανῆς Συνόδου** (1962-1965), ἀνταποκρίνονται ἐπίσης συλλογικὰ οἱ ὀρθόδοξοι μέσω τῶν τριῶν **Πανορθοδόξων Διασκέψεων τῆς Ρόδου** (1961, 1963, 1964), πρωτοστατοῦντος δυστυχῶς τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως καὶ μάλιστα **πραξικοπηματικῶς**.

6. Ὁ οἰκουμενιστὴς πατριάρχης Ἀθηνογόρας (†1972) ἀνεδείχθη ὡς ὁ γνησιώτερος ἐκφραστὴς τοῦ συγκρητιστικοῦ **Διαλόγου τῆς Ἀγάπης**, ἐφ' ὅσον μάλιστα μετὰ τὴν συνάντησί του στὰ Ἱεροσόλυμα μετὸν Πάπα **Παῦλο ΣΤ΄** († 1978), δὲν ἔβλεπε κανένα πλέον ἐμπόδιο στὸ νὰ κοπῆ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ὄλων τῶν ἀποχρώσεων (ὀρθοδόξων-παπικῶν-προτεσταντῶν) ἓνα «κοινὸ νόμισμα»: **«Τὸ Νόμισμα τῆς Ἀγάπης»!**...

7. Εἶναι γνωστόν, ἐξ ἐπόψεως Ὁρθοδόξου, ὅτι **«δὲν ὑπάρχει “Διάλογος Ἀγάπης” ἄνευ τοῦ Διαλόγου τῆς Ἀληθείας· ἄλλως τοιοῦτος Διάλογος εἶναι ἀφύσικος καὶ ψευδής»**· «**ὁ αἰρετικο-ουμανιστικὸς χωρισμὸς καὶ ἡ διαίρεσις τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀληθείας**» **«δὲν ἦτο ποτὲ οὔτε εἶναι ἡ ὁδὸς τῶν Πατέρων»** (Ἀρχιμ. Ἰουστίνος Πόποβιτς, † 1979) καὶ **«ἀποτελεῖ ματαιολογίαν καὶ κενόσπουδον προσπάθειαν»** (Ἀνδρέας Θεοδώρου, † 2004).

8. Ἡ πρόσφατος **Συνάντησις τῆς Ρώμης** (29.6.2004) ἀναζωπυρῶνει καὶ κορυφώνει τὸν συγκρητιστικὸν **Διάλογο τῆς Ἀγάπης**, ἐφ' ὅσον ὁμολογουμένως ἐπεδιώχθη καὶ ἐπραγματώθη ἐν ὀνόματι αὐτοῦ, προκειμένου νὰ **“καλύψῃ”** τὸ τεράστιο κενὸ τοῦ ἐπισήμου **Θεολογικοῦ Διαλόγου**, ὁ ὁποῖος ἔχει οὐσιαστικὰ ναυαγήσει, ὑπαιτιότητι βεβαίως τοῦ Βατικανοῦ καὶ λόγῳ τοῦ τεραστίου ἐκκλησιολογικοῦ θέματος τῆς Οὐνίας, ἃν καὶ ἐξ ἀρχῆς (1980 ἐ.) ἐχρησιμοποιήθη ὡς **ἐργαλεῖο** γιὰ τὴν de facto ὀρθοδοξο-παπικὴ ἔνωσι.

9. Ἡ ἀμοιβαία συμμετοχὴ κατ' ἔτος στὶς **Θρονικὲς Ἑορτὲς Ρώμης** καὶ Κωνσταντινουπόλεως θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ὡς **«Ἱερὰ Παράδοσις»**, ἡ ὁποία ἄρχισε τὸ **1969** μετὰ πρωτοβουλία τοῦ Βατικανοῦ, ἐπὶ πατριαρχοῦ Ἀθηναγόρου, ὡς **«ἐπικρατήσαν ἀξιέπαινον ἔθος τῶν δύο ἀδελφῶν ἡμῶν Ἐκκλησιῶν»** (πατρ. Βαρθολομαῖος, 30.11.1994), ἀποβλέπον στὴν **«ἐμβάθυνσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς κοινωνίας μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν»** (Π. Γρηγορίου).

10. Ἡ ρίζα ὅμως τῶν **Συναντήσεων** αὐτῶν εὐρίσκεται στὴν ἀφετηρία τῆς **Οἰκουμενικῆς Κινήσεως** καὶ εἰδικὰ στὴν πατριαρχικὴ **Ἐγκύκλιον τοῦ 1920**, αὐτὴν τὴν **«ίδρυτικὴν χάρταν τῶν συγχρόνων οἰκουμενικῶν κινήσεων»** καὶ μίαν ἀπὸ τὶς **«ἐκφάνσεις μιᾶς μακροπνόου ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς»** (Εὐαγγελία Βαρέλλα, 1994) τοῦ Φαναρίου, ἡ ὁποία στὰ προ-

γραμματισμένα οικουμενιστικά «*Βήματα πρὸς Σταθεροποίησιν τοῦ Κοινοῦ Χριστιανικοῦ Φρονήματος*» περιελάμβανε καὶ τὸν «*Κοινὸ Ἐορτασμὸ Θρονικῶν Ἐορτῶν καὶ Πολιούχων Ἁγίων*» (Γρηγόριος Λαρεντζάκης, 1987).

11. Οἱ **Συναντήσεις** αὐτὲς δὲν νοοῦνται ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστάς, ὡς ἀπλὲς ἐθιμοτυπικὲς ἐπισκέψεις, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ὁμολογία τους, «*διὰ τῶν κοινῶν τούτων ἐορτασμῶν ἐκδηλοῦται καὶ βιοῦται συγχρόνως ἐν εἶδος ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας*» (Γρηγόριος Λαρεντζάκης, 1987) καὶ διὰ μέσου αὐτῶν «*καὶ δύο Ἐκκλησίαι θεολογοῦν, βιοῦν τὴν θεολογίαν τῆς κοινωνίας καὶ διακηρύσσουν τὴν ἀμοιβαίαν ἀναγνώρισιν καὶ παραδοχὴν ἀλλήλων*» (Δημήτριος Σαλάχας, 1978).

12. Οἱ Ὁρθόδοξοι τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, οἱ Ἐνιστάμενοι κατὰ τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, διαπιστώνουν καὶ ἐπισημαίνουν μὲ ἰδιαιτέραν ἔμφασιν, ὅτι οἱ **Συναντήσεις** τύπου Ἱεροσολύμων - Ρώμης - Κωνσταντινουπόλεως

- συμβάλλουν στὸν βαθμιαῖο ἐξ-οικουμενισμὸ καὶ ἐκ-παπισμὸ τοῦ λαοῦ μας·

- συντείνουν στὴν «*βαθμιαία ἐξάντληση καὶ ἀποδυνάμωση τοῦ ἀμυντικοῦ συστήματος τοῦ ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ*» (Ἀνδρέας Θεοδώρου, 1988)·

- καθιστοῦν ἐμφανέστατο τὸ «*ρῆγμα*», τὴν «*διακοπὴ τῆς Παραδόσεως*» καὶ τὴν «*ἀποκοπὴ*» τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν ἀπὸ τὴν «*Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων, τῶν ἐν Οὐρανοῖς Ζώντων*» (π. Θεόδωρος Ζήσης, 2003)·

- συντελοῦν στὸ περαιτέρω «*γκρέμισμα*», τὴν «*κατεδάφιση τῶν ὁμολογιακῶν συνόρων*» καὶ τὴν διατήρησι «*ὀλάνοιχτης τῆς πόρτας στὸν ἰὸ τῆς Αἰρέσεως, τοῦ Συγκρητισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*» (π.Θ.Ζ., 2003)·

- τονίζουν ἐμφαντικώτατα τὴν ἀξιοθρήνητη ἀλήθεια, ὅτι «*ἡ ἐν Φαναρίῳ ἔγκλειστη καὶ ἡρωϊκῆ Μεγάλῃ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, βρῖσκεται τώρα, ἐδῶ καὶ ἓνα αἰῶνα, σὲ νέα αἰχμαλωσία μετὰ ἀπὸ ἐκείνην τῆς Τουρκοκρατίας, στὴν αἰχμαλωσία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*» (π.Θ.Ζ., 2003).

13. Εἶναι ἀδιανόητο πλέον οἱ ὄντως Ὁρθόδοξοι νὰ συνεχίζουσι ἀντιμετωπίζοντες αὐτὲς τὶς ὀριακὲς καταστάσεις μόνον **δημοσιογραφικὰ** καὶ μὲ ἀδάπανες **κινδυνολογίες**.

■ Θὰ πρέπει νὰ ἐφαρμοσθοῦν ἅπαντες οἱ ὅροι τῆς ὑγιοῦς **Πατερικῆς καὶ θεαρέστου Ἐνστάσεως καὶ Ἀποτειχίσεως**, οἱ ὅποιοι ἀπαιτοῦν διακοπὴν κοινωνίας μὲ τοὺς Καινοτόμους, προκειμένου νὰ ἀποφευχθοῦν οἱ

**σωτηριολογικὲς συνέπειες ἀπὸ τὸν παρατεταμένο καὶ θανάσιμο ἐναγκα-
λισμὸ μὲ τὶς αἱρέσεις τῆς Δύσεως στὰ ὅρια τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως.**

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 321/Ἰούλιος- Αὐγούστος 2004, σελ. 84-85.